

БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ ТЪРСИ СВОЯ ИСТИНСКИ СОБСТВЕНИК

Споровете по въпроса за собствеността върху земята са вечни като самата нея. Още в Първото българско царство, в средата на осми век, се възприема от Византия т.нар. „Земеделски закон“, който е сбор от наказателноправни разпоредби, предназначени главно за защита на частната поземлена собственост. Този закон бил широко прилаган, тъй като стопанството било предимно земеделско скотовъдство и нуждата от защита на частната собственост върху земята се чувствала остро. Имало е три вида собственост: а/ Общинска, б/ Задругарска – родова, съставена от няколко семейства и един старейшина – дядо и в/ Индивидуална – появява се на по-късен етап, когато вече има по-добра агротехника и развити занаяти и търговия. От постановленията на Земеделския закон и от Крумовото законодателство се вижда, че частната собственост се защитава срещу кражба на селскостопански инвентар и селскостопански продукти.

През Второто българско царство /1185-1396/, с развитието на феодалния строй започва оккупняването на собствеността върху земята, което довежда до обезземляване на част от селяните и превръщането им в наемни работници.

През Третото българско царство /1878-1944/ всички български поданици получават земя за обработване, след освобождението от турско робство. А след Първата световна война, великият български държавник Александър Стамболийски прави поземлена реформа, чрез която оземлява 80% от българския народ, ръководен от принципа – „Земята на тези, които я обработват.“ Не е случайно, че в световната класация за стоте личности на 20-ти век е включен и Александър Стамболийски.

Трагедията на българските селяни започва след окупацията на България от Съветската армия, която налага болшевишки режим и предоставя управлението на държавата в ръцете на престъпната комунистическа партия. И тя, ръководейки се от сталинския принцип, че „селячеството е най-големият враг на комунизма“, започва жестока унищожителна битка срещу българските селяни!

Още в първите дни след влизането на Съветската армия на българската територия, започват масови убийства, известни като „четиридесет безотговорни дни“, когато без съд и присъда са избити хиляди от по-заможните селяни. Следват лагерите и затворите, през които преминават триста хиляди души, като голяма част от тях загубват живота си. Целта на репресиите е сплашване на народа, за да се подчинява на комунистическата партия. Крайната цел е установяването на диктатура на пролетариата и ликвидиране на частната собственост. Никола Петков не е съгласен с репресиите над българския народ, но болшевишкият възпитаник Г. Димитров заповядва да го убият и след скалъпен процес Никола Петков е обесен, българската опозиция е обезглавена и цялата власт остава в безродните комунистически ръце. БЗНС е разгромен. Д-р Г.М.Димитров успява да избяга, но неговата секретарка Мара Рачева е зверски убита в Софийския затвор. Земеделците имат вече своите мъченици. Комунистите не пожалиха и пролетариата, в името на когото установиха диктатурата. През 1956 г. тютюневите работници в Пловдив излизат на стачка. По заповед на др. Пръмов, Първи секретар на БКП, народната милиция стреля срещу стачниците. Убити са 7, а ранените са 40. Настъплението на болшеvizма продължава. Започва насилственото коопериране на земята. Трябва да се ликвидира частната собственост, която „ежеминутно ражда капитализъм“ /К. Маркс/. Селяните загубват земята и свободата си. Възниква горянското съпротивително движение срещу съветската окупация и то веднага след края на войната. Не унгарците през 1956 г., не чехите през 1968 г. и не поляците през 1982 г., а българският народ пръв започва борбата срещу Съветската окупация. Не е случайно, че в България репресиите бяха най-жестоки. Цветущото земеделие, създадено с труда на свободните земеделски стопани, вече никога нямаше да бъде същото! Преди войната България е седмата икономика в Европа, а след 45 години комунизъм е икономически фалирала държава, най-бедна в Европа. Но колелото на историята се върти. Дойде краят на комунизма! Великото народно събрание гласува Закон за възстановяване на собствеността върху земята,

като взе за база поземлената реформа от 1946 г. Никой не получи повече от 300 дка. Много от наследниците започнаха да работят земеделие.

На пазара вече имаше изобилие от български плодове и зеленчуци. Това не влизаше в плановете на номенклатурните комунисти и с помощта на ДПС свалиха от власт първото демократично правителство.

Едва започнали реформите, бяха стопирани за десетилетие напред. Нашите номенклатурчици се отказаха от марксизма-ленинизма и станаха капиталисти – латифундисти. След 1992 г. законодателството даде възможност да се притежава и обработва неограничено количество земя. Жан Виденов разреши „законно“ чужди граждани и фирми да притежават българска земя без ограничение. И резултатът е налице – руска фирма притежава един милион декара, други чуждестранни фирми, чрез подставени лица притежават стотици хиляди декари. Като прибавим и нашите „земеделци“ от номенклатурата, става ясно защо на пазара няма български плодове и зеленчуци. Даваме субсидии за зърнени храни и тютюн, вместо за трайни насаждения и животновъдство.

Можем ли да излезем от този омагьосан кръг? Да! Ако променим законите за земята по примера на Полша, Дания, Англия, Германия, Франция и т.н. Да възстановим фермерството!

Освен икономическа полза, фермерството спомага за утвърждаване на демокрацията. Фермерът притежава средства за производство – земя, машини, сгради, животни. Той е свободен и независим гражданин. Освен политическа, той има и икономическа свобода, т.е. той е истински свободен човек!

Но не трябва да забравяме какво е казал Аристотел преди 2300 години – „Колкото са повече собствениците на средства за производство, толкова по-голяма е демокрацията“. Затова на малка България й трябва да се даде сто хиляди ферми и двеста хиляди дребни производители. За целта със закон трябва да бъде ограничено притежаването и обработването на земя максисум до 2000 дка. Ще се осигурят 500 хиляди работни места, зада не се налага нашите младежи да работят във фермите на Англия, Испания, Гърция.

Това може да се случи, ако в НС има 121 депутати, които имат съвест, морал и кураж да гласуват необходимите закони. Ако земеделците се обединят в една партия, ще имаме достатъчно депутати, за да се гласува такъв закон!

Примерно разпределение на земята:

1. За фермите – 51 милиона декара

№	Брой ферми	К-во земя за 1 ферма	Общо милиона дка
1	5 000	2 000	10
2	10 000	1 000	10
3	40 000	500	20
4	45 000	250	11

2. За дребните земеделци – 200 000 X 25 дка = 5 милиона декара

инж. Кръстьо Нанев, град Варна